

Lille Claus og store Claus.

DER var i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge to hed de Claus, men den ene ejede fire Heste og den anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de to havde det, for det er en virkelig Historie!

Hele Ugen igennem maatte lille Claus pløje for store Claus og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igen med alle sine fire, men kun een Gang om Ugen, og det var om Søndagen. Hussa! hvor smældede lille Claus med sin Pisk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa dejligt, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede og gik med Psalmebog under Armen hen at høre Præsten prædike, og de saa paa lille Claus, der pløjede med fem Heste, og han var saa fornøjet, at han smældede igen med Pisken og raabte: »Hyp, alle mine Heste!«

»Det maa du ikke sige,« sagde store Claus, »det er jo kun den ene Hest, der er din!«

Men da der igen gik nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: »Hyp, alle mine Heste!«

»Ja, nu vil jeg bede dig at lade være!« sagde store Claus, »for siger du det endnu een Gang, saa slaar jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge død paa Stedet, da er det forbi med den!«

»Jeg skal saamænd ikke sige det mere!« sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøjet og syntes, det saa dog saa rask ud, at han havde fem Heste til at pløje sin Mark, og saa smældede han med Pisken og raabte: »Hyp, alle mine Heste!«

»Jeg skal hyppe dine Heste!« sagde store Claus og tog Tøjrekøllen og slog lille Claus's eneste Hest for Panden, saa at den faldt om og var ganske død.

»Ak, nu har jeg slet ingen Heste mere!« sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vej at gaa, skulde igennem en stor, mørk Skov, og nu blev det et frygtelig ondt Vejr; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vej, var det Aften og alt for langt til at komme til Byen eller hjem igen, før det blev Nat.

Tæt ved Vejen laa der en stor Bondegaard, Skodderne udenfor vare skudte for Vinduerne, men Lyset kunde dog ovenfor skinne ud. »Der kan jeg vel faa Lov at blive Natten over,« tænkte lille Claus og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun hørte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaa sin Vej, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen fremmede.

»Naa, saa maa jeg da ligge udenfor,« sagde lille Claus, og Bondekonen lukkede Døren for ham.

Tæt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skur med et fladt Straatag.

»Der kan jeg ligge oppe!« sagde lille Claus, da han saa Taget, »det er jo en dejlig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Benene.« For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krøb lille Claus op paa Skuret, hvor han laa og vendte sig for at ligge rigtig godt. Træskodderne for Vinduerne sluttede ikke oventil, og saa kunde han se lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Vin og Steg og saadan en dejlig Fisk, Bondekonen og Degnen sad til Bords og ellers slet ingen andre, og hun skænkede for ham, og han stak paa Fisken, for det var noget, han holdt af.

»Hvem der dog kunde faa noget med!« sagde lille Claus og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken dejlig Kage han kunde se staa derinde! Jo, det var Gilde!

Nu hørte han en komme ridende paa Landevejen hen imod Huset, det var Bondekonens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at se Degne; kom der en Degn for hans Øjne, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste, Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte al den dejligste Mad, hun havde, for ham; da de nu hørte Manden kom, bleve de saa forskrækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor, tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakkels Mand ikke kunde taale at se Degne. Konen gemte hurtigt al den dejlige Mad og Vin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at se, saa havde han nok spurgt, hvad det skulde betyde.

»Ak ja!« sukkede lille Claus oppe paa Skuret, da han saa al Maden blive borte.

»Er der nogen deroppe?« spurgte Bondemanden og kiggede op paa lille Claus. »Hvorfor ligger du der? kom heller med ind i Stuen!«

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om at maatte blive Natten over.

»Ja vist!« sagde Bondemanden, »men nu skulle vi først have lidt at leve af!«

Konen tog meget venlig imod dem begge to, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Grød. Bondemanden var sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus

kunde ikke lade være at tænke paa den dejlige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi ved jo, at det var den, han var gaaet hjemme fra med, for at faa den solgt i Byen. Grøden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske højt.

»Hys!« sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igen, og saa knirkede det meget højere end før.

»Nej! hvad har du i din Pose?« spurgte Bonden.

»Oh, det er en Troldmand!« sagde lille Claus, »han siger, at vi ikke skulle spise Grød, han har hekset hele Ovnen fuld af Steg og Fisk og Kage.«

»Hvad for noget!« sagde Bonden og lukkede i en Fart Ovnen op, hvor han saa al den dejlige Mad, Konen havde gemt, men som han nu troede, at Troldmanden i Posen havde hekset til dem. Konen turde ikke sige noget, men satte straks Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Straks traadte lille Claus paa sin Pose igen, saa Huden knirkede.

»Hvad siger han nu?« spurgte Bonden.

»Han siger,« sagde lille Claus, »at han ogsaa har hekset tre Flasker Vin til os, de staa ogsaa inde i Ovnen!« Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig; saadan en Troldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gerne eje.

»Kan han ogsaa hekse Fanden frem?« spurgte Bonden, »ham gad jeg nok se, for nu er jeg lystig!«

»Ja,« sagde lille Claus, »min Troldmand kan alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt? du!« spurgte han og traadte paa Posen, saa det knirkede. »Kan du høre, han siger jo? Men Fanden ser saa fæl ud, det er ikke værd at se ham.«

»Oh, jeg er slet ikke bange, hvorledes kan han vel se ud?«

»Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!«

»Hu!« sagde Bonden, »det var fælt! I maa vide, at jeg ikke kan taale at se Degne! men det er nu det samme, jeg veed

jo, det er Fanden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær.«

»Nu skal jeg spørge min Troldmand,« sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Øre til.

»Hvad siger han?«

»Han siger, at I kan gaa hen og lukke Kisten op, der staar i Krogen, saa vil I se Fanden, hvor han kukkelurer, men I maa holde paa Laaget, at han ikke slipper ud.«

»Vil I hjælpe mig med at holde paa det!« sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løftede Laaget lidt og kiggede ind under det: »Hu!« skreg han og sprang tilbage. »Jo, nu saa jeg ham, han saa ganske ud som vores Degn! nej, det var forskrækkeligt!«

Det maatte der drikkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

»Den Troldmand maa du sælge mig,« sagde Bonden, »forlang for den alt, hvad du vil! ja, jeg giver dig straks en hel Skæppe Penge!«

»Nej, det kan jeg ikke!« sagde lille Claus, »tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Troldmand!«

»Ak, jeg vilde saa grumme gerne have den,« sagde Bonden og blev ved at bede.

»Ja,« sagde da lille Claus til sidst, »da du har været saa god at give mig Husly i Nat, saa kan det være det samme. Du skal faa Troldmanden for en Skæppe Penge, men jeg vil have Skæppen topfuld.«

»Det skal du faa,« sagde Bonden, »men Kisten derhenne maa du tage med dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu.«

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i og fik en hel Skæppe Penge, og det topmaalt, for den. Bondemanden forærede ham endogsaa en stor Trillebør til at køre Pengene og Kisten paa.

»Far vel!« sagde lille Claus, og saa kørte han med sine Penge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor, dyb Aa, Vandet løb saa stærkt af Sted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor, ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den og sagde ganske højt, for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

»Nej, hvad skal jeg dog med den tossede Kiste? Den er saa tung, som der var Stene i! Jeg bliver ganske træt af at køre den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Aaen, sejler den saa hjem til mig, er det godt, og gør den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme.«

Nu tog han i Kisten med den ene Haand og løftede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

»Nej, lad være!« raabte Degnen inde i Kisten, »lad mig bare komme ud!«

»Hu!« sagde lille Claus og lod, som han blev bange. »Han sidder endnu derinde! saa maa jeg lige straks have den ud i Aaen, at han kan drukne!«

»O nej, o nej!« raabte Degnen, »jeg vil give dig en hel Skæppe Penge, vil du lade være!«

»Ja, det er en anden Sag!« sagde lille Claus og lukkede Kisten op. Degnen krøb straks ud og stødte den tomme Kiste ud i Vandet og gik til sit Hjem, hvor lille Claus fik en hel Skæppe Penge, een havde han jo faaet forud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

»Se, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!« sagde han til sig selv, da han kom hjem i sin egen Stue og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. »Det vil ærgre store Claus, naar han faar at vide, hvor rig jeg er bleven ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige rent ud sige ham det!«

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus for at laane et Skæppemaal.

»Hvad mon han vil med det!« tænkte store Claus og smurte Tjære under Bunden, for at der kunde hænge lidt ved af det, som maaltes, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skæppen tilbage, hang der tre ny Sølv Otteskillinger ved.

»Hvad for noget?« sagde den store Claus og løb straks hen til den lille: »Hvor har du faaet alle de mange Penge fra?«

»Oh, det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!«

»Det var saamænd godt betalt!« sagde store Claus, løb hjem, tog en Økse og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem og kørte med disse ind i Byen.

»Huder, Huder! hvem vil købe Huder!« raabte han igennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende og spurgte, hvad han vilde have for dem.

»En Skæppe Penge for hver!« sagde store Claus.

»Er du gal?« sagde de alle sammen, »tror du, vi have Penge i Skæppevis?«

»Huder, Huder! hvem vil købe Huder!« raabte han igen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: »En Skæppe Penge.«

»Han vil gøre Nar ad os,« sagde de alle sammen, og saa tog Skomagerne deres Spandremme og Garverne deres Skødskind og begyndte at prygle store Claus.

»Huder, Huder!« vrængede de ad ham, »ja, vi skal give dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byen med ham!« raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

»Naa!« sagde han, da han kom hjem, »det skal lille Claus faa betalt, jeg vil slaa ham ihjel for det!«

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok været saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme til Live igen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gik Døren op og store Claus kom ind med sin Økse; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gik lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

»Se saa!« sagde han, »nu skal du ikke narre mig mere!« og saa gik han hjem igen.

»Det er dog en slem, ond Mand!« sagde lille Claus, »der vilde han slaa mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!«

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo, spændte den for Vognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kørte til, og saa rullede de af Sted igennem Skoven; da Solen stod op, vare de uden-

for en stor Kro, der holdt lille Claus stille og gik ind for at faa noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

»God Morgen!« sagde han til lille Claus, »du er tidlig kommen i Stadsklæderne i Dag!«

»Ja,« sagde lille Claus, »jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder derude paa Vognen, jeg kan ikke faa hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig højt, for hun kan ikke godt høre.«

»Jo, det skal jeg!« sagde Kromanden og skænkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den døde Bedstemoder, der var stillet op i Vognen.

»Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!« sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille. —

»Hører I ikke!« raabte Kromanden lige saa højt, han kunde, »her er et Glas Mjød fra hendes Søn!«

Endnu engang raabte han det samme, og saa nok engang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasset lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende ned over Næsen, og hun faldt baglængs om i Vognen, for hun var kun stillet op og ikke bunden fast.

»Naa da!« raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet, »der har du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil du bare se, der er et stort Hul i hendes Pande!«

»Oh, det var en Ulykke!« raabte Kromanden og slog Hænderne sammen, »det kommer alt sammen af min Hidsighed! Søde, lille Claus, jeg vil give dig en hel Skæppe Penge og lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men ti bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa ækelt!«

Saa fik lille Claus en hel Skæppe Penge, og Kromanden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igen med de mange Penge, sendte han straks sin Dreng over til store Claus for at bede, om han ikke maatte laane et Skæppemaal.

»Hvad for noget?« sagde store Claus, »har jeg ikke slaaet ham ihjel! Det maa jeg dog selv se efter!« og saa gik han over med Skæppen til lille Claus.

»Nej, hvor har du dog faaet alle de Penge fra?« spurgte han og spilede rigtigt Øjnene op ved at se alle dem, der vare komne til.

»Det var min Bedstemoder og ikke mig, du slog ihjel!« sagde lille Claus, »hende har jeg nu solgt og faaet en Skæppe Penge for!«

»Det var saamænd godt betalt!« sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Økse og slog straks sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Vognen, kørte ind til Byen, hvor Apotekeren boede, og spurgte, om han vilde købe et dødt Menneske.

»Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?« spurgte Apotekeren.

»Det er min Bedstemoder!« sagde store Claus, »jeg har slaaet hende ihjel for en Skæppe Penge!«

»Gud bevare os!« sagde Apotekeren. »I snakker over eder! sig dog ikke saadan noget, for saa kan I miste Hovedet!« — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forskrækkeligt ondt, han havde gjort, og hvilket slet Menneske han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forskrækket, at han sprang lige fra Apoteket ud i Vognen, piskede paa Hestene og foer hjem, men Apotekeren og alle Folk troede, han var gal, og lod ham derfor køre, hvorhen han vilde.

»Det skal du faa betalt!« sagde store Claus, da han var ude paa Landevejen, »ja, det skal du faa betalt, lille Claus!« og nu tog han, saa snart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde: »Nu har du narret mig igen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er alt sammen din Skyld, men aldrig skal du narre mig mer!« og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham paa Nakken og raabte til ham: »Nu gaar jeg ud og drukner dig!«

Det var et langt Stykke at gaa, før han kom til Aaen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Vejen gik tæt forbi

Kirken, Orgelet spillede, og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren og tænkte, det kunde være ganske godt at gaa ind og høre en Psalme først, før han gik videre; lille Claus kunde jo ikke slippe ud, og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

»Ak ja! ak ja!« sukkede lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men det var ham ikke muligt at faa løst Baandet op; i det samme kom der en gammel Kvægdriver, med kridhvidt Haar og en stor Støttekæp i Haanden; han drev en hel Drift af Køer og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltede.

»Ak ja!« sukkede lille Claus, »jeg er saa ung og skal allerede til Himmerige!«

»Og jeg Stakkel!« sagde Kvægdriveren, »er saa gammel og kan ikke komme der endnu!«

»Luk op for Sækken!« raabte lille Claus, »kryb i mit Sted derind, saa kommer du straks til Himmerige!«

»Ja, det vil jeg grumme gerne!« sagde Kvægdriveren og løste op for lille Claus, der straks sprang ud.

»Vil du nu passe Kvæget?« sagde den gamle Mand og krøb ind i Posen, som lille Claus bandt for og gik saa sin Vej med alle Køerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin Sæk igen paa Nakken, syntes rigtignok, at den var bleven saa let, for den gamle Kvægdriver var ikke mere end halv saa tung som lille Claus. »Hvor han er bleven let at bære! ja, det er nok, fordi jeg har hørt en Psalme!« saa gik han hen til Aaen, der var dyb og stor, kastede Sækken med den gamle Kvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: »Se saa! nu skal du ikke narre mig mere!«

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Vejene krydsede, mødte han lille Claus, som drev af Sted med alt sit Kvæg.

»Hvad for noget!« sagde store Claus, »har jeg ikke druknet dig!«

»Jo!« sagde lille Claus, »du kastede mig jo ned i Aaen for en lille halv Time siden!«

»Men hvor har du faaet alt det dejlige Kvæg fra?« spurgte store Claus.

»Det er Søkvæg!« sagde lille Claus, »jeg skal fortælle dig den hele Historie, og Tak skal du ogsaa have, fordi du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig rig, kan du tro! — Jeg var saa bange, da jeg laa inde i Sækken, og Vinden peb mig om Ørene, da du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank lige straks til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede vokser det fineste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og straks blev Posen lukket op, og den dejligste Jomfru, i kridhvide Klæder og med en grøn Krans om det vaade Haar, tog mig i Haanden og sagde: Er du der? lille Claus! Der har du for det første noget Kvæg! en Mil oppe paa Vejen staar endnu en hel Drift, som jeg vil forære dig! — Nu saa jeg, at Aaen var en stor Landevej for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og kørte de lige ud fra Søen og helt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa yndigt med Blomster og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de smuttede mig om Ørene, ligesom her Fuglene i Luften. Hvor der var pæne Folk, og hvor der var Kvæg, det gik paa Grøfter og Gærder!« —

»Men hvorfor er du straks gaaet herop til os igen?« spurgte store Claus. »Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!«

»Jo,« sagde lille Claus, »det er just polisk gjort af mig! Du hører jo nok, at jeg siger dig: Havpigen sagde, at en Mil oppe paa Vejen, — og ved Vejen mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staar endnu en hel Drift Kvæg til mig. Men jeg ved, hvor Aaen gaar i Bugter snart her, snart der, det er jo en hel Omvej, nej, saa gør man det kortere af, naar man kan det, at komme herop paa Land og drive tværs over til Aaen igen, derved sparer jeg jo næsten en halv Mil og kommer gesvindtere til mit Havkvæg!«

»Oh, du er en lykkelig Mand!« sagde store Claus, »tror du, jeg ogsaa faar Havkvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen?«

»Jo, det skulde jeg tænke!« sagde lille Claus, »men jeg kan ikke bære dig i Sækken hen til Aaen, du er mig for tung, vil du selv gaa derhen og saa krybe i Posen, skal jeg med største Fornøjelse kaste dig ud.«

»Tak skal du have!« sagde store Claus, »men faar jeg ikke Havkvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle dig, kan du tro!«

»O nej! vær ikke saa slem!« og saa gik de hen til Aaen. Da Kvæget, som var tørstigt, saa Vandet, løb det alt hvad det kunde for at komme ned at drikke.

»Se, hvor det skynder sig!« sagde lille Claus; »det længes efter at komme ned paa Bunden igen!«

»Ja, hjælp nu først mig!« sagde store Claus, »for ellers faar du Prygl!« og saa krøb han i den store Sæk, som havde ligget tværs over Ryggen paa en af Tyrene. »Læg en Sten i, for ellers er jeg bange, jeg ikke synker!« sagde store Claus.

»Det gaar nok!« sagde lille Claus, men lagde dog en stor Sten i Sækken, bandt Baandet fast til og stødte saa til den: Plump! der laa store Claus ude i Aaen og sank straks ned til Bunds.

»Jeg er bange, han ikke finder Kvæget!« sagde lille Claus og drev saa hjem med hvad han havde.

